

גיליון 60

מרץ 2020 • אדר ה'תש"ף

מוֹטְיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

הַתְּקוּהָה : הַתְּקוּהָה

חמוטל ילין
טל כהן-מלאך
מיכל ליבררונן
טוביאס סיגל
יוחאי סער
מורן קבסו
מילי שמידט
דפנה שמשוני
מיכלי שני-סוסי
יובל ששון

גיליון 60 מתחיל...

לפעמים דקה אחת יכולה לעשות את ההבדל כולו. לפעמים שישים שניות הן מה שמפריד בין הצלחה לכישלון, בין שמחה לעצב או בין השלמה לחרטה.

בגיליון זה תוכלו לקרוא יצירות שעוסקות בשישים השניות האלה. תמצאו כאן שירים וסיפורים שמתארים החמצה, טרגדיה או לחלופין אולי נס, שנובעים רק מהבדל של דקה בודדת.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

את הגיליון בחרנו לפתוח עם שירו של יאיר בן-חור "אין לנו נגיעה":

בְּשִׁבְרֵי שְׁנֵיהַ עוֹלָם מְשִׁתְּנָה

שְׁבָרֵי שְׁנֵי עוֹלָם וּמְלוֹאוֹ

דְּמָעוֹת אֶשֶׁר, דְּמָעוֹת צֶעַר

חַיִּים מְתַרְסְקִים אֶל תוֹךְ עֲצָמָם.

בְּשִׁבְרֵי שְׁנֵיהַ דְּקָה נִמְרַחַת

חֵלוֹן נִטְרָק, דְּלֵת נִפְתַּחַת

חֵלוֹם נִשְׁבֵּר, עֲרוֹת נִשְׁפַּחַת.

מִכָּר הוֹפֵךְ מִנְּכָר

חֲמוּץ נֶעֱשֶׂה סָכָר

וְאֵין לָנוּ נִגְיָעָה.

בְּשִׁבְרֵי שְׁנֵיהַ עוֹלָם מְשִׁתְּנָה

שְׁבָרֵי שְׁנֵי עוֹלָם וּמְלוֹאוֹ

וְאֵין לָנוּ נִגְיָעָה, מִגֵּעַ אוֹ חֲבוּר

רַק גְּעֻגֻעַ עֲמָק רְחוֹק וְלִילוֹת לְבָנִים.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת

יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה

ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

זה היה מבול פתאומי

קומה מינוס אחת. דלתות המעלית נסגרו והכול החשיך. קופסת המתכת עמדה, והם שמעו רק את טפיחות הגשם מלמעלה. זה היה מבול פתאומי ואנשים מיהרו הביתה. אף אחד לא רצה להיות בחוץ. הם חיכו שהמעלית תעלה. אבל היא רק עמדה שם. הוא החזיק לה את היד. זה ייקח רק רגע.

בחוץ עלה מפלס המים. זה היה הצד הלא נכון של העיר, שבו הקירות מלאים גרפיטי ואנשים משונים משוטטים בלילה. מערכת הניקוז לא עבדה. אבל הם היו בפנים כשהם הבחינו במים. דרך החרכים פלגים קטנים זרמו לתוך המעלית.

היא הרימה רגל בבהלה. "זה קר".
 "בואי הנה", הוא משך אותה אליו אל אחורי המעלית.
 "למה היא לא זזה?"
 "היא תזוז. הכול בסדר".
 "כן, אבל כמה זמן?" אמרה היא.
 "אל תדאגי", הוא כרך את ידו סביבה בחושך. אבל הוא כבר יכול היה להרגיש את המים מגיעים לרגליו. הוא לחץ על כפתור האזעקה.
 "אנחנו תקועים", היא אמרה.
 המים נכנסו לנעליים. הוא היה רק בן עשרים וחמש, אבל חשב שיוכל להתמודד עם הכול. והוא רצה להגן עליה.

הוא נע קדימה במים וניסה לפתוח את הדלתות, אבל הן לא זזו. היא לא חשבה שזה יצליח, אבל קיוותה שכן. היא הסתכלה בקופסה האטומה מכל הכיוונים. היא הייתה בת עשרים וחמש, והיא אהבה אותו. את החיוך שלו. את העיניים שלו. המים הרטיבו לה את המכנסיים.

הוא לא רצה שתפחד אז עזב את הדלתות וחזר אליה. "הכול בסדר", אמר לה.
 הוא הסיט את שְעֵרָה הגלי והכהה באצבעו. הוא בקושי הצליח לראות את העיניים שלה בחושך, אבל הוא רצה לראות כמה שיותר.
 "בסוף המים יעצרו. נעמוד כאן ונחכה".
 "קר".

"כן. בואי הנה", הוא משך אותה אליו, "מישהו יזעיק עזרה".
 היא הסתכלה בו בעיניה הגדולות, מלאות הפחד. עכשיו המים כבר הרטיבו לה את הברכיים ולא היה לה כוח לעמוד. היא הניחה שזאת החרדה.
 הם החליטו לשבת כדי להירגע.

הוא הסתכל בה מתיישבת, שעונה על קיר המתכת. הוא אהב אותה כל כך. לא היה לו מספיק זמן כדי להראות לה את זה או כדי לתכנן את העתיד שלהם, אבל הוא ידע שירצה בזה.

זמן. הזמן שיש לנו עם יקירינו נראה חסר סוף, אבל הוא יכול להסתיים לפתע. הוא התיישב לידה וכרך יד סביב כתפיה. הוא אמר לשמור עליה, להרגיע אותה. הוא חייך כשהוא נישק לה את הלחי. "אל תדאגי. יזעיקו עזרה". "אני יודעת". היא אמרה ולא חייכה.

היה קר והם נצמדו זה לזה. הוא יכול היה להרגיש את שְעֵרָה על הלחי שלו. היא חיבקה את גופו החם.

"אני אוהבת אותך", היא אמרה.

"אל תגידי את זה", הוא אמר בלי לחשוב, "עוד מעט נצא מפה".

"מה אם לא?"

הוא הרגיש את המים חודרים לכל סדק. הבגדים שלו היו ספוגים. לא כדאי שישבו במים, אבל הם לא יכולים לעמוד. הוא לא ידע למה. הוא הניח שזו החרדה. המים הגיעו לגובה החזה.

"לפחות יש לי אותך", אמר כשחיבקה אותו חזק יותר.

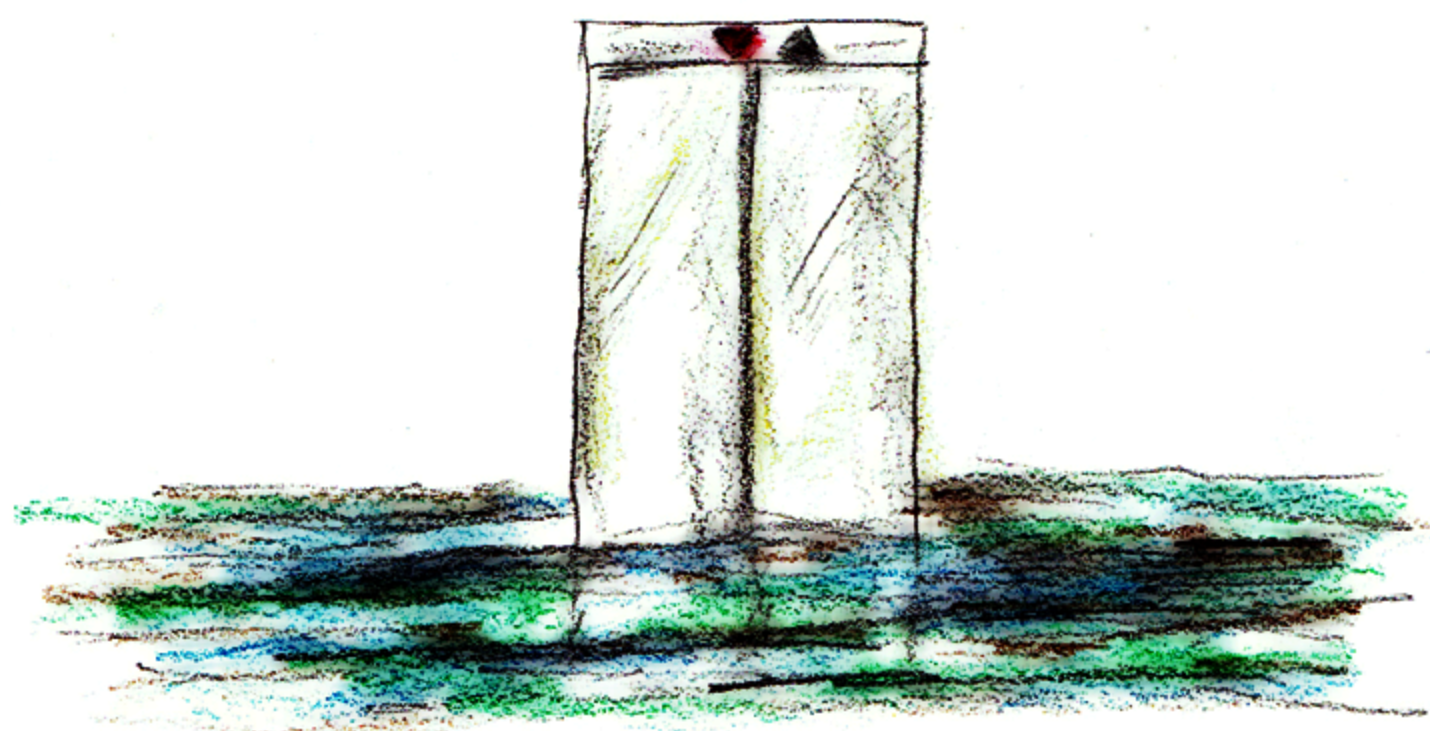
"לפחות אנחנו כאן יחד", אמרה היא.

היא עצמה עיניים על כתפו. היא לא ידעה אם בגלל שלא רצתה לראות את המים עולים או בגלל העייפות. הוא הניח את ראשו על ראשה וליטף שְעֵרָה בידו הרטובה, הקרה. "אני אוהב אותך כל כך", אמר כשעצם עיניים.

"גם אני אוהבת אותך", אמרה היא.

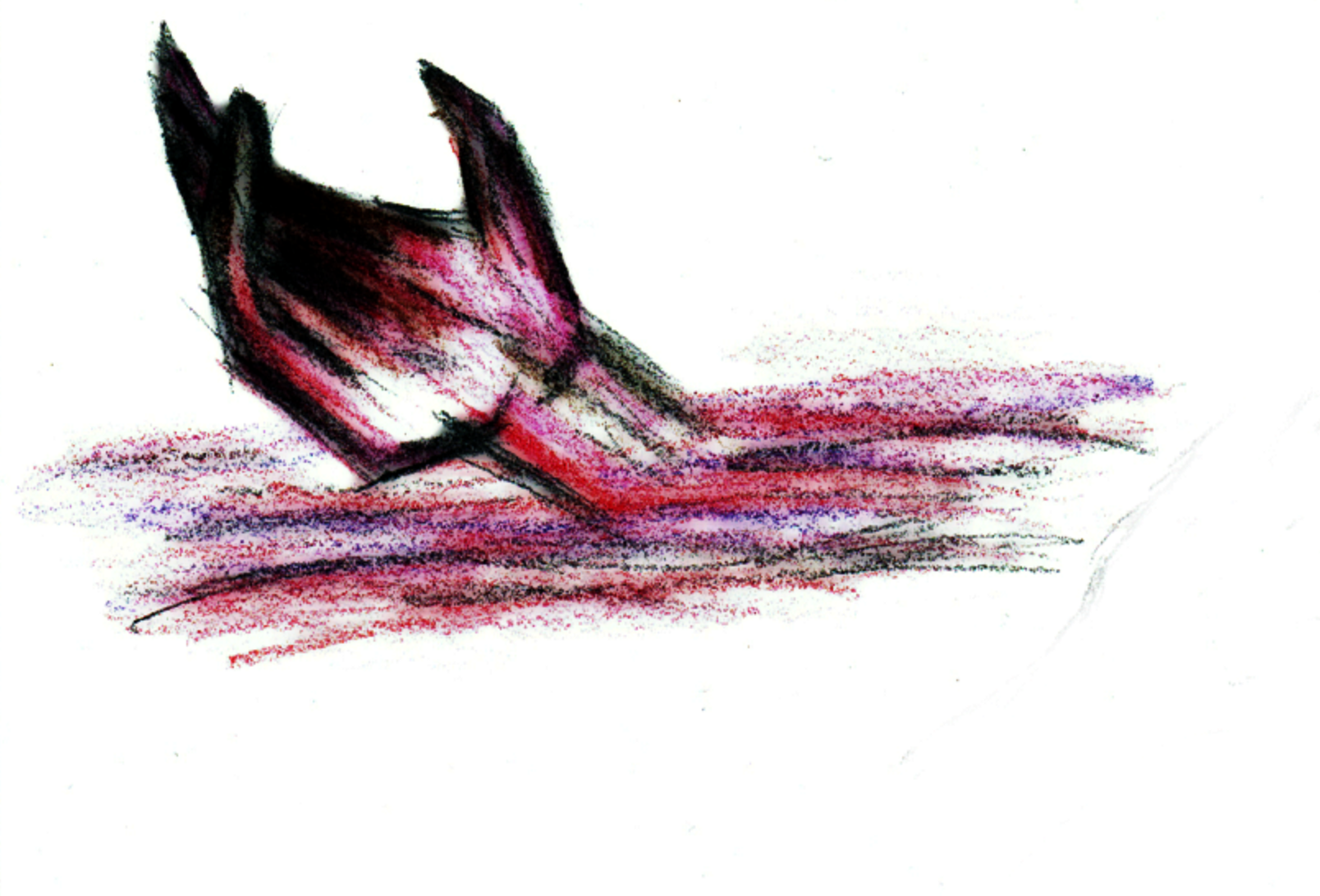
ומפלס המים המשיך לעלות.

שני אוהבים מתו בדרום תל-אביב. הם היו בני עשרים וחמש. פעם היה להם את כל הזמן שבעולם.

ביקום מקביל כלשהו
הגעת בדיוק בזמן.
ביקום מקביל כלשהו
אני עדיין חיה.

הדקה שחסרה לי נשימה
בין הרגע שאמרת לי
אני אוהבת אותך
לבין הרגע
שענית לי
גם אני.

הדקה הארוכה שעברה
בין הרגע שאמרת לי
אני עוזבת אותך
לבין הרגע
שהעזתי
לכי.

הדקה שנמשכה שנים
בין שני הרגעים
היתה קצרה
מכל דקה
אחרת
בחי.

ערפלים אפרוריים עוטפים את העיר השקועה בתרדמת בוקר בשעה שפלוריאן רוכבת על אופניה ברחובות הריקים, לבה פצצת זמן מתקתקת, עיניה חלונות הנפקחים ונאטמים במצמוצים מבוהלים. היא חולפת על פני הגן המאיים לעלות על גדותיו, שופע עצים מלבבים ופרחים בגוונים ורוד, צהוב ותכלת. חיילים גרמנים במדים מסיירים באזור, לוגמים שֵׁכר דובדבנים בבתי המרזח, מצחצחים את רוביהם המבהיקים. צעירות בשמלות פרחוניות יורות לעברם חיוכים נועזים, מייחלות לזכות במטבע זהב בעבור חיבתן המזויפת. פלוריאן לועגת להן במבט יוקד ופונה לעבר הכיכר ההומה. רק מילה אחת מהדהדת בראשה: פייר.

כפות ידיו היפות, עיניו החומות כעיניה. "היכן אתה, אהובי?" היא לוחשת אל האוויר הצונן. מגדל השעון מסרב להורות לשניות החולפות לקפוא כמימי הנהר שעליו שטו חודשים אחדים קודם לכן, בשעה שניסה ללכוד סרטני נהרות, כבימי ילדותו האבודים. בשנים ההן, לפני שהגיעה אל העולם, נהג להימלט מבית הספר המשמים עם חברו ולצוד את פרוקי הרגליים התמימים במרדף מרגש, כדי להמרות את פי הוריו שומרי המצוות. אז היה בעל השליטה. אז יכול היה לחרוץ את דינם, כשם שאביו ניסה לקבוע את גורלו בחגורה ובאגרוף, בטרם נמלט פייר גם מביתו, מותיר את אחיו הצעירים מאחור, והחל לקרצף סיפוני אוניות בעבור כיכר לחם.

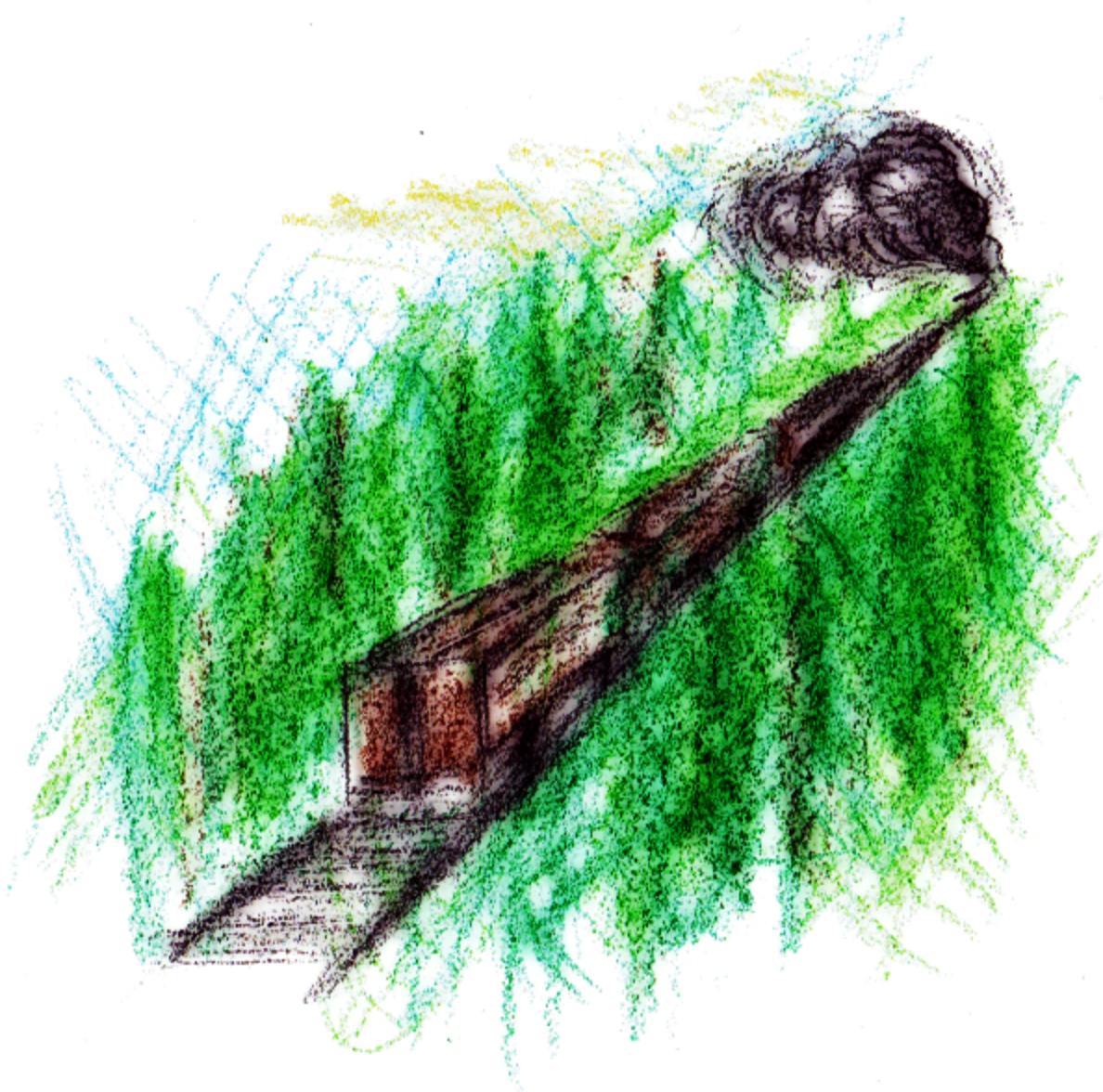
הם נפגשו בעת שגנבה את תכשיטיהן של סבתה ודודותיה, והניחה אותם בידיו, מייחלת להפוך ליהלומים שאחזו בעדינות כוחנית. ההפלגה ממארסי סחפה אותם אל מחוזות חדשים, מסעירים. פייר, ששָׁערו הכסיף לגמרי וקמטים אחדים חרשו את מצחו, לא התיר לאצבעותיו לטייל על גופה של החלילנית הצעירה, כי אם האזין לצלילים הערבים שהפיק כלי הנגינה, מרחף בדמיונו אל העננים הכבדים, כטיפת גשם קלה וטהורה. אבל עם שובה של פלוריאן מן הטיול בין חופיה הלבנים של פלורידה טבלה הספינה במימי הטורקיז הצלולים ולא נראתה עוד. הגרמנים השיטו אותה לארצם, בזזו את תכולתה וחימשו את סיפונה לקראת יום לחימה נוסף.

פייר נותר לבדו בנמל, מרוקן את כיסיהם של הגרמנים והצרפתים, ללא הבדל דת, גזע ומין, בשעה שפלוריאן הוסיפה ליצור בעבורו מנגינות חלומיות, מזמינה אותו שוב ושוב אל ביתה, אך לשווא. הוא לא הסכים ללכוד אותה כסרטן נהרות, והגיע רק פעם אחת אל הנהר, אז ניסתה לנשקו בסירת המשוטים, אבל כף ידו ניצבה ביניהם כקיר זכוכית, קרה ומאובנת. כאשר שבו אל הגדה, הודיע לה שהוריו ואחיו נלקחו ברכבות אל יעד לא ידוע. היא הבטיחה שעתידם יהיה מזהיר, אולי גם עליהם להצטרף אל בני משפחתו, לגלות מקומות פלאיים כפניו, אבל פייר נאלם והניד את ראשו לשלילה.

עתה פלוריאן מבינה כי לא אל גן העדן הובלו הוריו ואחיו, אלא אל אפלת הגיהנום. רוח קרה דוקרת את שפתיה היבשות, והיא מתבוננת בשכניה הנאספים בכיכר, לשמע זעקותיהם הזועמות של הקצינים הגרמניים. הדקות חולפות, רגעים אובדים לבלי שוב. לפנות בוקר סבתה שלחה לעברה חיוך לעגני, לחשה, "שמעתי שלוקחים את כל היהודים המטונפים, גם היהודי שלך הלך איתם", ופלוריאן פרצה מתוך הבית בידיים רועדות, לבה פרפר. היא מוכרחה להגיע אל תחנת הרכבת, להציל אותו מטופריהם החדים, לתלוש את גופו מאחיזתם.

עצים שעלוותם הירוקה סבוכה מסתירים את קו האופק. הערפל מתבהר מעל תחנת הרכבת. שניות נוספות צונחות אל תהום האבדון, כעלי העצים הנושרים על המסילה. דקה אחת מפרידה בינה לבין אהובה, אבל האופניים נעצרים, הגלגלים קופאים מעל העשב המוריק, ועיניה של פלוריאן נפערות אל מול התחנה הריקה בלב היער. הרכבת עזבה, פייר נמוג לעד. גם תקוותה. רק צעיף עשן דק מסתלסל באוויר כצליליה האחרונים של מנגינה שגוועה ואיננה.

בְּכֹל יוֹם חוֹל מְתַזְמְנִים
בְּדִיוֹק בְּמוֹעֵד
גְּרָגְרִי חוֹל דְּקִיקִים
פְּשׁוּטִים וְזֶהְבִּים
מְחֻלְקִים בְּמְהִירוֹת
מְחֻלְקוֹ הַעֲלִיּוֹן שֶׁל שְׁעוֹן הַחוֹל
לְחֻלְקוֹ הַתַּחְתּוֹן
דֶּרֶךְ מְתַנְּיוֹ הַצָּרִים
פְּתַע
יָד נֶעְלָמָה סְכָרָה הַפְּתַח
רְגַע שֶׁל דְּמָמָה
נְמֻלָּכָה בְּדַעְתָּהּ
שְׁחֻרְרָה אַחֲזִיזָתָהּ
וְהַסְפִּירָה מִמְּשִׁיכָהּ
בְּקֶצֶב אַחֵר
מַעֲכָשׁוֹ
גְּרָגְרִים-גְּרָגְרִים
שֶׁל זֶהְבִּי.

נטע לא האמינה כמה מזל היה לה. מזל טהור. נכון, הוא היה מהול בבכי וצרחות של בנה הקטן בעל התלתלים הזהובים, זה שהגננת נאלצה להרים מהרצפה כדי שהיא תוכל להגיע בזמן לעבודה, אבל היא בכל מקרה לא תגיע לשם היום. אז זה מזל.

אילו יצאה מהגן דקה אחת קודם, היא הייתה על האוטובוס. קו 18, שנוסע לו מצומת פת לתחנה המרכזית. הקו המוכר והבטוח שעלתה עליו בכל יום לאחר שהפקידה את בנה בידיהן הטובות של הגננות. נטע לא אהבה את זה, להשאיר אותו אצלן בשעה מוקדמת כל כך. היא לא אהבה להעיר את הפעוט לפני שהשמש חשבה לזרוח, היא לא אהבה לשמוע את הצרחות והבכי שלו בכל בוקר ולהגיד לו שהוא צודק, שהיא מבינה, שהיא יודעת ושהיא מצטערת. אבל היא צריכה להגיע לעבודה, והוא לא יכול להיות איתה שם.

אז זו הייתה השגרה שלהם, של נטע ושל הקטן. היא הייתה מתעוררת ומתארגנת, ואז מעירה אותו ומוליכה אותו בצעדים קטנטנים לכיוון השירותים, שם הייתה עוזרת לו לשטוף פנים ולצחצח את שיני החלב הקטנות. ובחזרה אל חדרו, שם הייתה עוזרת לו לפשוט את פיג'מת הספיידרמן וללבוש בגדים נקיים. זה השלב שבו הוא היה מתחיל לבכות. הקור של החורף עם השעה המוקדמת והבגדים הקרים שלא היו נעימים כמו הפיג'מה האהובה עליו, היו פשוט קצת יותר מדי בשבילו. בשלב הזה נטע הייתה מרימה אותו ותומכת בו על מותנה השמאלי, וביד ימין מרימה זוג נעליים והולכת למטבח.

האור הצהוב השרה אווירה עכורה מעט על המטבח שגם ככה אף פעם לא היה לה זמן לנקות. הדבר היחיד שהיא הקפידה לנקות בסוף כל יום היה הכיסא המוגבה של הילד הקטן, ורק לאחר שוידאה שהוא באמת נקי, הושיבה אותו בכיסא והניחה מולו קערת פלסטיק כתומה מלאה גרבר בטעם תפוח ובננה. לאחר מכן נטע הייתה מתיישבת לידו ואוכלת שני טוסטים עם חמאה ושותה כוס תה, ואחרי ששניהם היו גומרים לאכול היא הייתה מלבישה אותו במעיל חם שהיה שייך לבן אחותה, ושניהם היו יוצאים מהבית.

היום, לעומת זאת, הבוקר לא היה רגוע כמו בדרך כלל. היום הפעוט בכה מהרגע שנטע העירה אותו. הוא סירב ללבוש את הבגדים שבחרה לו והתעקש על חולצה אחרת. אחד הטוסטים שלה נשרף, והגרבר לא היה לקטן טעים אז הוא ירק אותו על כל המטבח – כולל על בגדיו ובגדיה של נטע היא ניקתה את הבגדים שלו במטלית לחה והחליפה את החולצה המלוכלכת שלה בנקייה במהירות שיא, והם יצאו מהבית באיחור של דקה אחת בלבד.

ואז הם הגיעו לגן, והבן של נטע פשוט לא הסכים לעזוב אותה. הוא נאחז במעיל שלה, וכשהצליחה להוריד אותו לרצפה הוא נאחז במכנסייה בחוזקה וסירב לתת לה להתרחק ממנו יותר מצעד אחד. הוא בכה וצרח, נעצר כדי להשתעל ולנשום ואז המשיך לצרוח ולבכות, ובכל אותו הזמן לא עזב את אימא שלו, אפילו לא כשהגננת האהובה עליו ניגשה אליו עם הצעצוע האהוב עליו.

הגננת ונטע הסתכלו בשעון ואז זו בזו. האוטובוס יגיע בעוד דקה. נטע הסיתה את מבטה והניחה לגננת לאחוז בידיה של בנה ולהפריד אותו ממנה. ברגע שהילד הבוכה עבר לאחזותה של הגננת, נטע יצאה בריצה לרחוב, לכיוון תחנת האוטובוס.

למרות שהנהג ראה אותה רצה לכיוונו ולמרות שהיא דפקה על דלתות האוטובוס, הנהג לא חיכה לה ולא פתח לה את הדלתות. אז נטע נשארה בתחנה, ובזמן שחיכתה לאוטובוס הבא היא וכל מי שעמד ברחוב שמע את הפיצוץ, ואחריו את הסירנות של הניידות והאמבולנסים.

נטע לא האמינה כמה מזל היה לה, מזל טהור.

היא חזרה לגן בעיניים אדומות מבכי ורגליים רועדות, וחיבקה את בנה בחוזקה.

דקה לפה דקה לשם

יְהִיָּה בְּסֹדֶר (שְׁקֵרֶתִי),
הוא הִבְטִיחַ: חֲמֵשׁ דְּקוֹת.
"פִּילֹסוֹפִיָּה יִשְׂרָאֵלִית
לְעִגּוּל פְּנוֹת"
הִקְשָׁתָה אַחִיזָתָה וְצַחֲקָקָה.
זוּ מִי שֶׁהִיָּתָה.

"אָז מָה, מְתוֹק,
בָּאֵת לְדַבֵּר עַל הָא וְדָא?
לֹא נִמְאָס? שְׁחַרְרִי!"

אוֹחֵז חֲזֵק, אֲנִי גִזְרֵק
לְיוֹם בּוֹ טַעַמְתִּי לְרֵאשׁוֹנָה
מִה־מְרֵק. אֲמַרְתָּ אָז
שֶׁאֲזַכֵּר אֶת הַלְגִּימָה הַזֹּאת לְנִצָּח
וְאֲנִי גִחְכַּתִּי: בְּטַח.
וְהֵנָּה, זוֹכֵר וְלֹא מוֹכֵן לְעַכְל.

אֵת שׁוֹאֵלֶת מָה חֲדָשׁ,
אֲנִי אֲשַׁרְד (שְׁקֵרֶתִי)
וּמָה יָכוֹל לְהִתְחַדֵּשׁ בְּעוֹלָם שֶׁעֲמַד מְלַכָּת?
חֲלוּמוֹת נוֹשְׁרִים כְּשֶׁעָרְךָ
בְּעוֹדֵי מְלִטָּף וּמִתְאָר
אֵת הַפְּרִיחָה וְהַשְּׁלָכָת.

הוא עוד לא הגיע, תמיד ידעתי
ובינתיים שחררתי.
דקה לפה חיים לשם,
דבר אינו משלם (כך אמרת),
אך אני יודע, לכל הפחות,
שבדקה שלנו יחד הספקנו לחיות.

הדקה החסרה

יש לי מהכל
כל הזמן
במשך כל החיים
רק דקה אחת הייתה חסרה
כדי להאמין בזה.

יש לי מהכל
כל הזמן
כל החיים
רק דקה אחת הייתה חסרה
כדי שמישהו יתעורר
וימנע ממני מלקפץ.

יש לי מהכל
כל הזמן
עד לפרטי פרטים
עד לדקה האחרונה
לפני שפרשתי מהחיים.

הזנקנו

פתחתי בריצה

עקפתי את כלם חוץ מאחד

האחד שאלי נצמד

ארבעה סיבובים רצנו

הקהל צועק ומריע

ארבעה סיבובים היינו צמודים

מזיעים ועיפים

ואז לפתע,

בסיבוב החמישי

הוא נתן צעקה והגביר תאוצה

הוא מתחיל להתרחק ולהתרחק

אך אני עוד מאחור

נותן את כלי אך השרירים ננעלים

והוא ממשיך להתרחק

והם מקדימה צועקים ומריעים לו

ואני אליו רק מנסה להגיע

קו הסיום

כלם נגשו אליו

שאלו שאלות והתלהבו

אבל אף אחד לא נגש אלי

ארבעה סיבובים הייתי ראשון

ובסוף

אחרתי בשבע שניות.

החיים מלאים חרטות ותהיות, הגיגים שמתגנבים מדי פעם בפעם לראש ועמם אנו נאלצים לחיות. החלום שלי הוא להחזיר לתחייה את הדודה שלי. עברו ארבע שנים מאז הבוקר ההוא, אותו בוקר מקולל שבו התהפך עליי עולמי. אני זוכרת אותו כאילו קרה אתמול ויום־יום אני משחזרת את צעדיי.

אני זוכרת את אותה שיחת טלפון אחרונה בבוקר. "הי חמודה, הכול מוכן. אני מחכה לך שנאכל ארוחת בוקר ואז ניסע", היא אמרה. היא שוחררה לילה לפני מבית החולים לאחר התקף לב והייתה אמורה להתייצב למחרת לשיקום. אני זוכרת את טון הדיבור הנינוח ואת השמחה שעמדה בקולה לפגוש אותי.

נסעתי אליה, מרחק חמש דקות נסיעה ממני. החניתי את האוטו קרוב לבניין מגוריה והסתכלתי לחלון קומתה. הוא היה סגור באופן מפתיע. זה הדליק לי נורה אדומה שאולי קרה לה משהו. אולי היא לא פתחה את החלון כי חשבה שאני אגיע וישר ניסע, אמרתי לעצמי וסילקתי את החרדה שהתחילה לעלות במורד גבי. אני מסתכלת בשעון. השעה עשר ודקה אחת אחרי. קבענו בעשר, אני חושבת לעצמי, הגעתי ממש בזמן. אני מתחילה לטפס בגרם המדרגות ומגיעה לדלת.

אני דופקת על הדלת ואין תשובה. אני מצלצלת בפעמון אך אין מענה. מוזר, אני חושבת לעצמי, והחרדה שהתחילה לאחוז בי ממשיכה לטפס במעלה עורפי. אולי היא בשירותים ולא יכולה לפתוח, אני שוב מנסה לסלק את המחשבה הטורדנית שמתחילה לקנן בראשי.

אני מכניסה את המפתח למנעול הדלת ומסובבת אותו. הדלת נפתחת ואני נכנסת פנימה. שקט משתרר מסביבי, שקט מעורר אימה. אני קוראת בשמה ושוב שקט. השקט אופף את הדירה ורק רעש הטלוויזיה מהסלון ממשיך להישמע. אני מתחילה ללכת במסדרון ושומעת תוך כדי רעש מהטלוויזיה. היא כנראה שקועה בטלוויזיה ולא שומעת, אני חושבת לעצמי. אני מגיעה לסלון ורואה אותה יושבת על הכורסה ופניה פונות למרקע הטלוויזיה. אני קוראת בשמה והיא לא עונה. אני מתקרבת אליה ורואה שהיא יושבת כמאובנת על הכורסה. גופה לא זז, היא לא ממצמצת ופניה חיוורים כסיד, לובן שלא נתקלתי בו בעבר עד כה. עיניה הירוקות בוהות בנקודה לא ברורה מול מרקע הטלוויזיה.

המרקע ממשיך לרצד ונשמעים ממנו קולות דיבור של אנשים. אבל היא אינה מגיבה. חרדה ובהלה אוחזים בי בבת אחת ואני מתחילה לצעוק לעברה.

"תתעוררי! תתעוררי!" אני קוראת מתוך תקווה שצעקותיי ההיסטריות יגרמו לה לצאת ממצב הקיפאון שהיא שרויה בו. אך היא בשלה, אינה זזה, אינה מגיבה ורק עיניה הפקוחות לרווחה מסתכלות לעברי בלי כל הבעה.

אני נוגעת בפניה ומיד נרתעת. המגע שלה קר כקרח. דמעות מתחילות לזלוג מעיניי ואני צורחת, "תקומי כבר! תקומי!"

אני מתחילה לטלטל אותה בשתי ידיי. מנסה להקימה מהכורסה אך ללא הצלחה. היא כבדה. כמו עופרת יצוקה בכל גופה. אני מוציאה במהירות את הסלולרי מכיס מכנסיי ומטלפנת למגן דוד אדום. "תגיעו מהר", אני צורחת ובוכה בו בזמן. בראשי מתחילות לחלוף חיש מהר זיכרונות שלנו מהעבר ומההווה. "בבקשה תחיי, בבקשה אל תעזבי אותי", אני לוחשת לה באוזן ימין. אבל אין כל תגובה ממנה.

עברו כמה דקות שנראו כמו נצח, ושני בחורים בבגדים לבנים רצים לעברי. הם רואים אותה יושבת בכורסה, ובמהירות משכיבים אותה על הרצפה ומתחילים להנשים אותה.

"אין דופק", הם צועקים לבחור השלישי שנכנס.

"תביא ערכת החיאה", השני אומר לו.

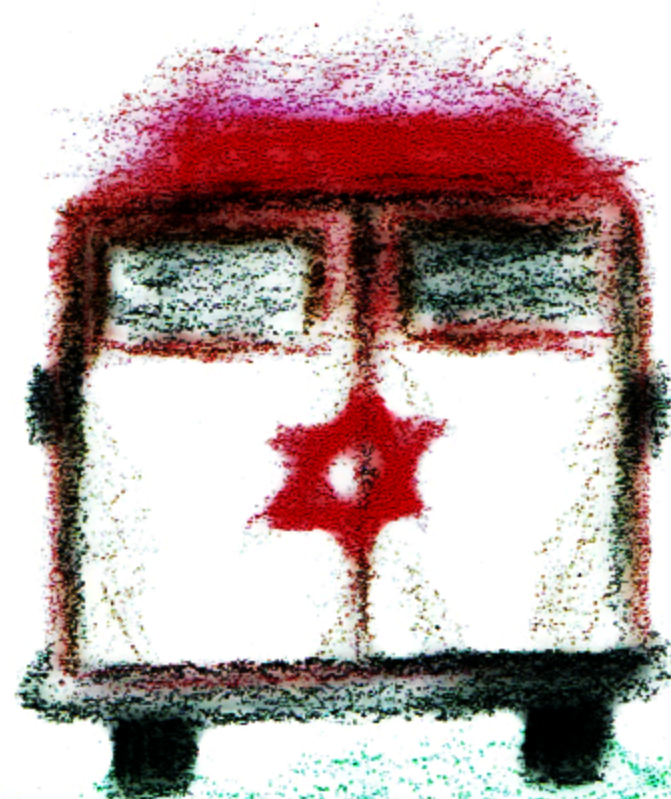
הבחור השלישי מעביר להם ערכה אפורה והם מבצעים החיאה.

"באיזו שעה מצאת אותה?" אחד מהם שואל תוך כדי.

"בשעה עשר ודקה", אני אומרת בעצב.

"התקף הלב התרחש בשעה עשר בדיוק. זה היה התקף לב קשה, היא מתה במקום", הוא אומר.

מה שקרה אחרי כן כבר מעורפל. אבל תמיד אתהה מה היה קורה אילו נכנסתי דקה אחת לפני. לעד תישאר תהייה זו תעלומת חיי.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

[http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושא: לילה.

החושך שלו מסתורי ומאיים, השקט שבו מלטף ומשחרר.
ספרו לנו מה נפתח ויוצא לחופשי בלילה. ספרו על תשוקות שחיות בלילה, על פשעים של אופל, על איומים של חושך ועל
כל מה שקורה בשעות הקטנות כשישנים – או כשלא...

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/3/2020 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.